

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LA FLOR Y NATA D' ESPANYA

¡Oh frares contrabandistas!
Estéu tan fets á cobrar,
que hasta amaguéu los rosaris
per no tenir de pagar.

Lo gran home del llorón
passa 'ls dias estudiant
lo gran plan de las maniobras
que ara s' están preparant.

LLEÓ XIII Y LA REPÚBLICA

o deixa de cridar l'atenció la persistència ab que'l Papa Lleó XIII apoya decididament á la República francesa.

¡Bon nap n' han arrancat ab aixó tots aquells que suposavan que'l liberalisme es un pecat dels més grossos, que la República era obra de Satanás, y que cada republicá estava destinat á

convertirse en l'altra vida en un tió de infern!

Lleó XIII no sols transigeix ab la República francesa, sino que l'apoya resoltament y de una manera desinteressada.

A lo menos fins ara no se sab que 'ls governants francesos li hajan promés res, ni pot dirse tampoch, que á cambi del apoyo que 'ls presta 'l jefe visible de la Iglesia, intentin modificar la seva conducta, permetent l'intrusió més mínima dels elements catòlics en la governació del Estat.

A Déu lo que es de Déu, y al César lo qu' es del César, deventse advertir que'l César á Fransa es lo poble soberá, gobernántse á sí mateix per órgano del sufragi universal.

Alguns bisbes francesos, davant de la evolució papal, y al veure mal-ferida á la vella monarquia, á conseqüència del nyanyo que li ha fet Lleó XIII assistantli un formidable cop al cap ab las claus mateixas de Sant Pere, no saben lo que 'ls passa, 's tornan de mil colors, reganyan las dents y espeternegan.

Lo Papa 'ls crida á l'ordre, y 'ls diu: «No busquem nosaltres fer política: pero quan la política está estretament lligada ab los interessos religiosos com succeeix actualment á Fransa, si algú té missió per determinar la conducta que 's deu seguir pera posar á salvo 'ls interessos religiosos, aquest es lo Soberá Pontífice.»

Y l'home té rahó. Desde'l moment que 's va establir lo dogma de la infalibilitat, los catòlics tenen lo deber ineludible de acceptar en totas las sévas conseqüencias.

Si en temps de Pio IX tots s'estufavan y s'enardian al sentir que del Vaticá sortian crits rabiosos de «¡Mori la llibertat!» «¡Visca l'ultramontanisme!» «¡Reacció y fora!» avuy no tenen més remey que resignarse, quan senten que aquests crits s'han trasformat en un expressiu: «¡Visca la República!»

Y no s'entengui que aquesta aclamació va dirigida exclusivament á Fransa. No es sols un crit de «¡Visca la República francesa!» sino de «¡Visca la República en general!» Un «¡Visca la República!» de tots los pobles que tinguin la virtut civica de implantarla, y la forsa y l'energia suficients per sostenirla.

No fa pas molt temps l'arquebisbe de Minnessota (Estats Units), trobantse de pas á París va donar una conferencia molt interessant sobre l'actitut del clero en aquell país.

«Als Estats Units—digué—ningú troba mal que'l clero intervingui en los negocis públics: tothom sent una forsa moral en lo sacerdot: allí ningú té por de nosaltres. ¿Y per qué se 'ns hauria de temer, quan hem dat probas de que som bons patriotas?»

Las preocupacions han caygut casi completament. En altre temps se creya que 'ls catòlics que arribavan als Estats Units venint de paissos monárquics, no podrian avenirse ab la República; pero la Iglesia ha respirat allá baix l'ayre de la democracia y s'hi troba bé.

«Un dia, un pastor protestant, imbuhit de aquestas ideas atrassadas, vingué per predicar en ma ciutat y sostenir la tésis de la incompatibilitat del catolicisme y la República.

«Pero sos amichs li digueren: «—Guardenvos bé de ferho, porque aquí ningú 'ns creuria, porque l'arquebisbe es lo més gran republicá del país.»

Vagin prenent notas de aquestas declaracions, y veuran quin paper més trist no fa aquella part del clero, la més numerosa y la més influyent per desgracia, que ab tanta tenacitat sosté las ideas reaccionarias, envenena l'ánima dels feligresos anatematizant tots los progressos liberals, y si no concita una continua guerra civil, deixant lo calzer pèl trabuch, no es pas porque no'n tingui ganas, sino porque no pot.

Ja ho ha fet altrás vegadas y está sempre disposat á tornarhi.

Es precis que vaja desapareixent la preocupació funesta en aras de la qual tanta sanch y tantas llágrimas s'ha derramat, sobre tot en lo nostre país, ahont ab tanta facilitat lo barret de teula se transforma en boyna, las sabatas de cibella en espadenyas de cinch vetas, ahont las sotanas s'arremangan per poder corre millor entre las brenyas, y ahont, en fi, 'ls cabecillas més desanimats y salvatjes s'han reclutat precisament en las filas del clero.

Aixis com se diu:—«Qui no sigui bó per casat, que no enganyi á la dona», de la mateixa manera s'ha de dir també:—«Qui no sigui bó per capellá, que no enganyi al Papa.»

Respecte al nostre, jo no sé qué val més: si tenirlo davant per davant com enemich acérrim y decidit, ó acostantse cautelosament, per traicionar als partits liberals y democrátichs. En aquest punt, casi prefereixo lo primer á lo últim, segur de que per esforços que fes no sabria correspondre may noble y dignament á las bonas intencions del jefe de la Iglesia.

Lo únich que en tot cas me recrea, es lo pensament de qu' en l'altra vida, molts dels qu'en aquesta estém excomunicats anirém á gosar la eterna benaventurança, per haver sigut bons republicans, fiels á las últimas ensenyansas de la Iglesia, mentres lo clero reaccionari y rebelde, anirà á cremar en los tióus infernals, per tota una eternitat.

¡Quina rabia tindrán quan Lucifer los enforquilli!

P. K.

Las eleccions de Diputats provincials que han de celebrarse demá diumenje, imosan á tots los republicans lo deber de acudir á las urnas, á fer us del dret més preciós que té tot ciudada, en un país lliure.

¡A votar los candidats republicans!

Contra 'ls que perturbán lo bon acort de la inteligencia republicana, en los districtes ahont hi haja elecció, ha de protestar la inmensa massa dels electores que professan las ideas republicanas, votant als candidats designats pèls comités.

La lluyta es la vida y la disciplina l'exemple que hem de donar al país, sedent de regeneració.

No 'ns preocupém dels medis qu' emplearán com de costum los partits monárquics. Quant més extremen las sévas ilegalitats, més hem d'extremar nosaltres la nostra energia.

No guanya qui usurpa una acta. Los partits que cometen certs actes se deshonran. Y en política qui 's deshonra 's suicida.

Respirém.

Mori assassinat á Madrid un regidor republicá, 'l seyyor Espinosa, y ab motiu del seu enterro, no permeté'l govern que la comitiva atravessés los carrers més céntrichs de la capital, á fi d'evitar una manifestació republicana.

L'enterro se celebrá y assistiren al acte unas sis mil personas. Y las tropas permanesqueren tancadas en los quartels.

Vajin calculant si un republicá mort produheix tan gran esglay lo que succehiria 'l dia que 'ls republicans á una fessim lo cap-viu?

¡Atenció!...

Estém preparant pera la próxima senmana un número extraordinari, de vuit páginas, plé de text variat é interessant, é ilustrat ab dibuixos de primera.

Ja saben los lectors de LA CAMPANA que pera complaurels á ells, á nosaltres no 'ns dol res.

S'ha reparat que 'l dia mateix que la Reina regent firma un decret á San Sebastián, la Gaceta que surt á Madrid ja 'l publica.

¿Cóm s'explica que 'l decret firmat per la Soberana, atravesi tan rápidamente la distancia que separa San Sebastián de la vila del Os?

Per la mateixa rahó que 'l govern guanya sempre totas las eleccions.

Trampas, trampas, tot son trampas.

Cuba, en virtud de la campaña económica de 'n Romero Robledo.

Ab molta rahó diu un periódich: «Tant-de-bó que la història unint dugas fetras no arribi á dir un dia: en 1492 Colon descubrí per Espanya 'l nou mon; y en 1892 un govern presidit per un tal Cánovas del Castillo provocá 'l descontent que per poch tira al diable 'ls últims restos del gran imperi hispano-americaná.»

Lo bisbe de Tortosa sempre s'ha de donar á conixer per la seva pensió irresistible á ficarse en llibres de caballería.

Ara mateix acaba d'escriure una carta al candidat carlista de Segorbe, Sr. Nules, desitjanli que vaji á la Diputació provincial á combatre 'ls errors del liberalisme.

¡Los errors del liberalisme!

Jo, francament, no n'hi coneix més que un; pero molt gros.

L'error de pagar als bisbes que li fan la guerra.

Tots los partidaris que tenia á Asturias lo diputat Comte de Toreno, en odi á n'en Pidal, han aprofitat lo viatge de 'n Sagasta per ferse fusionistas.

Aixó vol dir que si als conservadors se 'ls hi esgarrian los coloms, es porque 'ls coloms se 'n van sempre allá hont hi han vessas.

Y s'assegura que l'home del tupé está destinat á realisar la próxima cullita.

Los moros del Riff han cautivat als tripulants de un barco espanyol.

No tinguin por que per aixó ningú 'ls inquieti, ni 'ls reclami res.

Los conservadors no poden menos de tenir grans simpatias pèls moros, sobre tot pèls moros que 's dedican á la pirateria.

En lo viatge triunfal que está fent en Sagasta, tot se 'n va en vivas á la llibertat y á la democracia. Ni una sola aclamació se sent en obsequi de las institucions.

¿No li diu res aixó al home del tupé?

Desgraciadament, en Sagasta, quan arriban aquests cassos, fa 'l desentés y 's deixa obsequiar.

Dos casas de joch van ser sorpresas á Madrid, dias endarrerá. La policia vá apoderarse dels fondos que s'atravesavan: ara, respecte als jugadors, van ser posats en llibertat.

Si aquest sistema ha de prevaleixer, m'agradaria á fé ser de la policia y estar encarregat de la persecució del joch.

¿Saben per qué? Pèl gust de donar una pinsada á la Direcció general de Loterias, la vigilia de procedirse á un sorteig.

¡Quin copo mes gras!

En las Provincias Vascongadas es mes estreta que may l'aliança dels conservadors ab los carlins, contra 'ls liberals.

Ja no es sols en Romero Robledo sino 'l mateix Cánovas qui 's frequenta ab ells, prenentse la pena de anar á visitar als principals capítossos de las honradas masses.

¡Desventurada Espanya!

Los conservadors no contents ab haverla emporbrida, fan tot lo necessari per alentar als fomentadors de la guerra civil.

Lo dia que senti un impuls en pró de la llibertat, tornarán á sortir las hordas facciosas, alentadas per aquells mateixos que varen arrebatar los fueros á las Vascongadas, y donan tots los fueros als caps-padres del carlisme.

Tres Banchs: llegeixin y comparin: Lo Banch de Inglaterra casi sempre té en caixa mes del 100 per 100 del valor dels bitllets en circulació.

Lo Banch de Fransa, 'l noranta set per cent. Lo Banch d'Espanya 'l trenta set per cent y ab prou feynas.

A Inglaterra y á Fransa 'ls Banchs son forts porque son de metall.

A Espanya, en cambi, son de paper, y no será estrany que 'l dia menos pensat s'esbotzin.

De las moltas festas ab que tracta de celebrarse en diversos punts d'Espanya 'l centenari del descubrimientu de América, res tan solemne, eloqüent y significatiu, com la gran manifestació que intentan celebrar los mestres d'estudi de la provincia de Murcia, sortint al carrer en corporació á demanar caritat.

Y á una nació en que tals espectacles ocorren, ¿lon va regalarli un mon?

Ni tan siquiera 'l consol ens queda de dir que ab lo regalo del immortal navegant ens hi hem fet mes bisbes que richs.

En Linares Rivas, ministre de Foment, ha fet un discurs declarant que la cayguda de l' actual situació seria anti-patriòtica.
 Prenent per patria la panxa dels governants, realment res pot concebirse més anti-patriòtic que al cayguda de l' actual situació.

LA COMISSIÓ BARCELONINA

¿Qué passa a la hermosa Gènova?
 ¿per que tota la ciutat
 va vestida de las festas?
 ¿qué diable tenen? Qué hi ha?

Los quatre ilustres patricis (vulgo quatre concejals) que la noble Barcelona envia dilluns cap allà, truncan ja a las sevas portas radiants de felicitat.

Lo sindaco (primé arcalde) surt a apretarlos la mà; lo poble 'ls tira ginesta, las campanas van brandant, los xicots saltan y xisclan y 'ls barcos al port anclats s' apressaran a fer salva omplint de fum l' ample espay.

Carissimos—diu l' arcalde als admirats concejals:— us dono la benvinguda y us convidó a descansar en la gran sala del nostre palasso della citta, hont podrém conversá un rato ab tota tranquilitat.

Arrenca la comitiva, y entre picaments de mans y altres mostrars d' entussiasme arriba a la casa gran: los barcelonins abressan als regidors de per 'llá, preguntan per la familia, com marca la urbanitat, y després d' aixó, aixecantse, un dels quatre concejals saluda a la concurrencia y diu mitj emocionat:

«Senyors: som de Barcelona,

»la noble ciutat condal,

»la capital més bonica

»que hi ha prop del Llobregat.

»No podéu pas figurarvos

»lo que 'l municipi actual

»ha fet desde aquell gran dia

»en que vam ser proclamats.

»¡Oh!... Barcelona enamora;

»es una perla, un mirall,

»la enveja de tot Espanya,

»l' admiració dels extranyos....

»¡Alli veuréu gust y brillo!

»Alli veuréu empedrats,

»alli veuréu clavegueres,

»alli ho veuréu tot com cal.

»Tenim uns mercats qu' encantan

»d' asseo y comoditat;

»tenim un Parque hermosissim

»que casi no 'ns costa un ral.

»Lo rengló de comestibles

»está tan fiscalisat,

»que ningú gosa fer trampas

»en l' oli, ni 'l vi, ni 'l pa.

»La vigilancia es tan seria,

»que la gent no té prou mans

»per aplaudir nit y dia

»la guardia municipal.

»La administració es modelo

»d' ordre y de moralitat,

»y 'ls consums y 'l matadero

»donan rédits colossals.

»L' Ajuntament no fa un gasto

»que no siga motivat

»y hasta, avants de ferlo, passa

»tres horas regatejant.

»No hi ha en aquell municipi

»vividors despreocupats,

»d' aquests que prenen lo cárrech

»com una vinya ó bé un camp.

»Alli l' única divisa

»dels que fem de concejals

»es treballar per la gloria

»y 'l profit de la ciutat.

»Per xó tothom ens estima,

»per xó 'ns aixecan altars

»y per xó l' erari publich

»está casi bé vessant....»

L' arcalde primer de Gènova qu' está enterat de pe a pá del que passa a Barcelona, riu un xich per sota 'l nas, y cridant a un dependente diu:—¡Obriu de bat a bat tots los balcones y finestras!

—¿Per qué, excellenza? —Per dar pas a todas las butllofas que aquest senyó 'ns ha contat.

C. GUMÁ.

LO DE SEMPRE

EYA temps que 'ls moros no 'ns deyan res.

Pero a la qüenta 'ls bons mi-nyons s' han cansat d' estarse ab las mans plegadas, y en cosa d' una senmana 'ns han estirat las orellas per dos cantons diferents.

Un barco espanyol que 's dedica al comer, es abordat en la costa occidental d' Africa, y 'ls

senyors moros s' emportan als seus tripulants. Pochs dias després un' altra embarcació nostra es obsequiada pels moros vehins de Tànger ab unas quantas descargas, y déu la seva salvació a la casualitat... y al vent.

—¡Y donchs!—dirá 'l lector:—¿qué fa 'l nostre ministre d' Estat?

Pren banys per allá las costas del Nort. Quan un súbdit inglés, francès ó italiá sufreix lo mes insignificant atropello dels moros, lo govern de la seva nació treu immediatament la cara per ell y ensenya una mica de modos als africans.

¡Déixin que a un fill de Londres un moro li falti al respectel... L' endemá tota la costa de Marruecos está plena de acorassats inglesos, ab la bandera de guerra issada.

—Sultán—li diu l' embaixador al cap de colla dels moros:—un súbdit inglés que 's passejava per la platja ha sigut gravissimament atropellat.

—¿Qué li han fet? —Li han arrencat dos botons de la ermilla y li han dit *moral*.

—¡Y qué! —¿Y qué?... En nom de la reyna de Inglaterra 't demano una indemnisió....

—¡Pero, home...! —¡Nada! Exigeixo una indemnisió: trenta ó quaranta mil duros, una miseria.

—¿Y si no m' avinch a pagarla? —Demá a punta de dia la esquadra inglesa.... ¿la veus com crusa per aquí al davant?

—Si... —Pues demá a aquests barcos bombardejarán todas las poblacions de la costa y arruinarán l' imperi. Justament portan uns canons nous qu' encare s' han d' estrenar y hi ha desitj de veure qu' tal resultan. De modo que si 't resisteixes a pagar... a bodas ens convidas....

Lo govern marroquí paga; lo súbdit inglés se recús los botons de la ermilla, després d' haverse embutxacat los trenta mil duros... y la esquadra se 'n va a donar un vol, sense allunyar-se massa per si convé tornar a repetir la operació.

Ara, quan se tracta d' Espanya, la cosa 's porta d' una manera completament distinta. Espanya es una bona xicoteta y 'l nostre ministre d' Estat un... un tranquil de marca major.

Per ell res té importancia. ¿Qué 'ls moros han fet foch sobre la guarnició de Ceuta? No hi ha que alarmarse: lo fet no val la pena d' armar soroll... ¡Qui sab! ¡potser hasta es la guarnició de Ceuta la que 'n té la culpa!

¿Que una colla de cafres assessinan un espanyol a las portas de Melilla?... No té importancia... no 'ns precipitem... averiguém com ha estat aixó... ¿No podria ser que l' espanyol s' hagués-suicidat *ell mateix*?...

Una quadrilla de riffenyos assaltan una barca espanyola y roban lo cargament y deixan sense camisa als tripulants.... ¡Buena, bueno! No 'ns esbalotém per semblant menudencia... sapiguém com ha sigut la cosa.... Potser los prudentissims riffenyos tenen rahó... potser la barca *decomisada* y *descamisada* portava contrabando de guerra.... ¡Son tan dolents aquests mariners que tripulan barcas!...

Y aixis pel istil, ja poden fer los moros lo que vulguin: lo senyor duch de Tetuan no s' amohina per res ni dona importancia a res.

¿Un barco espanyol anar al Africa a formalisarse?... ¡Ca!...

Las nostras embarcacions de guerra en lloch de servir pera tenir los moros a ratlla serveixen pels seus usos particulars. Quan un *tio* musulman qualsevol ha d' anar a Madrid, lo *Pelayo* ó la *Victoria* van a recullir-lo y 'l portan a Cádiz. Quan un ministre moro s' ha de traslladar d' un punt a altre de la costa, un barco de guerra espanyol es lo que 's cuyda de transportarlo ab molta amabilitat.

Per xó 'ls habitants de Marruecos ens respectan tan profundament. Per ells los extrangers son extrangers; pero 'ls espanyols—y aixó es completament históric—los espanyols son *gallinas*.

¡Qué hi farém! La culpa no es seva. Al Marroch los moros no obrarian aixis, si 'ls cristians de Madrid obressin d' altra manera.

Lo duch de Tetuan no 's vol amohinar ab reclamacions ni actes de energia. La seva resposta es sempre la mateixa:

—¡Aixó no té importancia! Estich segur de que per trobar que l' atropello té importancia seria precis que 'ls moros anessin a Madrid y li prenguessin la cartera....

¡Llavors lo sentiriam!...

FANTÀSTICH.

NI MÉS NI MENOS

HUMORADA

I

Descartém escepticismes, acceptém la relligió

y siguém tots partidaris de que sens de Déu lo vot y sens sa voluntat santa ni una fulla d' arbre 's mou.

II

Pel carré un vellet passava apoyat en son bastó: faltantli forsas, va caure fentse molt poch mal per sort; y després que l' aixecaren, exclamá:—Gracias, Senyor, perque ara al carrer podia trencarme la nou del coll.

III

Cars lectors, ara vosaltres trayéune la deducció: y aixi, si un revés vos donan deune gracias al autor, perque si ell volgués, podria dáuse 'n quatre de mes forts.

B. PACU MIR.

N milió de pessetas ha sigut destinat pél govern a impedir que 'l cólera penetri en Espanya.

Al efecte s' han establert comissions de metjes en diversos punts de la frontera.

Ara si que podém dir que ja tenim lo cólera aquí; pero un cólera diferent de l' altra.

A Hamburgoy a París tenen lo cólera del Ganges. En cambi 'ls metjes espanyols, comissionats del govern, explotan lo cólera de las Ganges.

En un poble de Galicia un individuó va penetrar en una iglesia, y vinga repartir bastonadas als sants. Van agafarlo y resultá que l' infelis era boig.

A Vilafames (Castelló), també va entrar a la iglesia un fulano y las va emprendre a cops de pedra contra la massa de devots qu' estavan oint missa, ferint a vuyt.

Un altre boig. ¿No es veritat que sembla mentida que uns homes als quals se 'ls n' ha anat la rahó al cel, tinguin tanta tirria a las cosas de la Iglesia?

Lo católich Pidal ha casat a un seu fill ab la filla de un acaudalat industrial protestant.

¡Viva la mestisseria!

* *

Un detall. Quan en Pidal va passar per Oviedo anant a demanar la má de la núvia, los músichs de la banda municipal de aquella ciutat van tocar l' himne de Riego.

Desde avuy, vist lo que passa de aquest himne tan bonich, no 'n dirém l' afarta-pobres, que 'n dirém l' afarta-richs.

La *Gaceta* ha publicat un decret nombrant al héroe de Sagunto jefe de las maniobras militares que han de verificarse entre Lleyda y Huesca.

Com sempre ha sabut de viure li donan aquesta poma. Per una guerra de broma, un general de per riure.

Un periódich pregunta: «Sr. Gobernador:

»¿Es cert, com se murmura, que novament han comensat a funcionar los *punts*?

»¿Es cert que 'ls aficionats a veurelas venir, ja no anyoran per res al Sr. Ojeto?»

Aquestas preguntetas innocents significan:

Primer: qu' estém en plé periodo electoral.

Y segón: que 'ls conservadors son tan monárquichs, qu' en apoyo de las institucions apelan al concurs de-cidit dels quatre reys del joch de cartas.

Ha dit en Cánovas que 'l govern sols de una cosa ha de preocuparse: de tenir content al exercit.

¿Al exercit no més, D. Antón?

Vaja, home, sigui franch, y díguiho de una vegada.

Al exercit... y al gos.

Llegeixo:

«La reyna ha concedit al Pare Mortara un important donatiu per establir a Oñate un convent de canones regulars de Sant Agustí.»

¿Qui signés canonje!

¿Y canonje de Sant Agustí per anyadidura!

May siga sino per alló del ditxo:

AQUI Y ALLA

ELECCIONS
DIPUTATS PROVINCIALS

Lo nostre Pantorrillas, cacique general, comensa el gran negoci tupino-electoral.

Com que sembla que no va, ni s'aguanta, ni camina, diu que ara la ensenyarán en la secció de Marina.

Frare de Sant Agusti: dos caps al mateix cuixi.

Una anécdota malagenya.
Trobandse un obrer sense feyna, anà á un baratillo á vendre un quadro de la séva sala.
Qual lámina representava un epissodi terrorífich del any de la fam, quan la guerra ab los francesos.
L'amo del baratillo s' negá á comprarlo, dihentli:
—¿Pero no comprén vosté que si no se 'n va en Cánovas aviat, dintre de poch tindréu á cada casa un quadro al viu pitjor que aquest?

Una escena deliciosa.
Dos subjectes á Madrid s' estavan barallant. Passava per allí 'l secretari del Govern civil, y havent intentat descompartirlos, 'ls dos individus, com qui no fa res, van endossarli un parell de garrotadas.
Després s' ha sapigut que aquells dos fulanos eran un parell de jugadors, y que havian preparat aquella comedia pél gust de poder donar una tunyina al secretari del Govern civil.
¡Bona jugada!

Martí s' diu l' arcalde de Gracia.
Martí l' arcalde de Sant Andreu.
Y si l' un comet etzegalladas, l' altre més.
Tant Gracia com Sant Andreu, desde 'l moment qu' están baix lo domini de dos Martins, mereixen la palma del martiri.

Ab motiu de las eleccions de diputats provincials, son moltes las provincias espanyolas en las quals los reformistas se barallan encarnissadament ab los conservadors.
Quan D. Antón va obrir los brassos á n' en Romero Robledo, va ficarse la guerra civil á casa.
—Los reformistas son los cipayos de l' actual situació.
Volén tot lo ranxo, y si hi fan á cops-de-puny.

—¿Qué voléu?— pregunta en Sagasta á cada un dels pobles que visita en lo séu viatge.
—Volém un pont—li diuhen.
—Tindrén un pont.
—Volém una carretera.
—Tindrén una carretera.
Lo prometre no fá pobre. Y en Sagasta promet, sense descalsars'hi, creyent aixís ferse digne dels obsequis que se li tributan.

A Oviedo, ciutat eminentment republicana, vá formular la mateixa pregunta:

—¿En que puch servirhos?... ¿Qué voléu?
Y es fama que un vehí de la ciutat li vá dir:
—Nosaltres no volém més que la República.
—¿La pot portar en Sagasta?
Sobre aquest particular, aixís com en Prim per triuñar, demanava que tanquessin las tropas als quartels, perque 'ls sagastins se fassan republicans, no cal sino demanar que 'ls imposin un dejuni de quatre ó cinch anys.

En Pau Calvell ha passat del partit reformista al fusionista.
¿Era reformista ahir y ara á n' en Sagasta adora?
En aquest mon per teixir s' ha de fer ab llensadora.

- 1.ª XARADA.—Ma-ri a-no.
- 2.ª ANAGRAMA.—Astres—Sastre.
- 3.ª LOGOGRIFO NÚMÉRICH.—Campins.
- 4.ª GEROGLIFICH.—Per gran lo sol.

XARADA
—Quan val aquesta total?
—Deu céntims.
—N' hi dono cinch perque deu ara no 'ls tinch y aquest preu tampoch no 'ls val.
—Que prima-dos va la cosa quan sols me 'n promet aixó!
—¿Qué prima-tres?
—Dich que no: que de dins es molt hermosa y té un dos molt bó y vermell: déixila anar de la yerm si no la vol.
—No s' estima.

—Donchs vágise'n al burdell.
BERNAT XINXOLA.

MUDANSA
Lo gandul d' en Serafi á sa minyona va di:
—Sila, la tot comprarás y al tot me la portarás.
LINET DEL PONT.

TRENCA-CLOSCAS
¿LI FARÉ LA MONA?
Formar ab aquestas lletras lo nom de un torero.
D. BARTINA Y C.
TERS DE SILABAS

Primera ratlla vertical y horisontal: moble.—Segona: nom de dona.—Tercera: efecte de alegria.
MILORD.

GEROGLIFICH
QUI : A
NO : A
UN ESCANYA-POBRES.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

No serveix res de lo qu' envian los ciutadans: Rufó, Noy-Pell, Planas, J. Ferré y Gendre, F. Reforma, R. Boatella, M. de Tossal, Lluís de la Mancha, Pirandó, Un perdís, Frare embutit, Pancraci Tamborellas, Itram y Evob, F. Parera, Tiruliqui, 2.ª fi de Siglo, R. Camaleón, Giovanni, J. Reig, B. Pascual, T. G. S. y Fray Lluçmetas.
Publicarém alguna cosa de lo que envian los ciutadans: R. Cerrau, Dos banyistas, A. Amigó, J. Bué Ventura, J. Trullás, J. Suroll y Lluís Guizán.
Ciudadá A. Fontserola: es massa difusa.—F. de P. J. y C.: la combinació que 'ns proposa pertorbaria la marxa administrativa: los sonens no tenen prou interés.—J. Alamaliv: lo séu es molt defectuós.—Un qu' estima: veurém d' aprofitarla.—B. Durán: no vá.—J. Staramsa: la xarada va bé: lo sonet ¿no l' ha publicat ja?—Joseph Escachs y V.: es llarga y poch sustanciosa.—Pistacho: la trobo mansa.—R. de Mar quefa: hi falta brillo.—Dolors Mont: idem idem.—Ll. Salvador: Sarrús sí, lo altre no.

LOPEZ, editor.—Rambra del Mitj, 20.
BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.